# 1.

**-Huritt-**

## De vermiste dochter en de verloren vriendin

Eén maand. Het duurde één verdomde maand vooraleer Huritt opnieuw zijn ogen opende in de ziekenboeg van Ildref. Tijdens de beruchte avond vlak voor de Geboorte had Vladrië hem van het dak geworpen. Hij was terechtgekomen op een lager dak, bezaaid met honderden spitse torentjes. Volgens de schoolverpleegsters had hij het er wonderbaarlijk goed vanaf gebracht. De val had fataal kunnen zijn.

Huritt vond dat onzin.

Zijn linkerarm was gebroken, zijn ribben gekneusd en in zijn rechterbovenbeen gaapte een afschuwelijke wond. Een torenspits had zijn bot doorboord en verbrijzeld. Hoe de docenten hem daar hadden aangetroffen en weer naar beneden hadden gekregen, wilde hij niet weten. Hij vermoedde een inferno van bloed. Die gedachte alleen al deed zijn maag kolken.

Maar wat hem werkelijk misselijk maakte, was het besef dat hij had gefaald.

Jacksliepf had die nacht de docenten gewekt terwijl Huritt met Vladrië vocht op de daken. Toch duurde het een eeuwigheid voor mevrouw Klaqstroe wakker werd. Toen de leerkrachten eindelijk boven waren, waren ze te laat. Felice was al meegenomen. Huritt had als een gespiest stuk vlees op het dak gelegen. Ze hadden hem gered. Maar ze hadden Felice moeten redden. Ze hadden het gat in het beschermingsschild moeten dichten. Misschien was Vladrië dan niet ontsnapt met haar en zijn metgezel.

Felice was de sleutel tot twee relikwieën: de Staf en het beroemde Boek van de Tovenaar Oigkan. Als Vladrië die in handen kreeg, had hij enkel nog de Erfgenaam van de Duivel nodig om Moldar, de gevreesde Zwartbloedgod, te laten herrijzen. De meeste mensen wisten niets van dat dreigende onheil. Ze werden in onwetendheid gehouden om paniek te voorkomen. Maar wat als het te laat was? Huritt wilde het wereldkundig maken. Het journaal waarschuwen. Toch was er maar één gedachte die hem werkelijk verteerde: Felice. Waar was ze? Had ze honger? Had ze pijn? Telkens wanneer hij eraan dacht, begroef hij zijn gezicht in zijn kussen en huilde hij tot hij geen adem meer had.

De eerste dagen na zijn ontwaken waren een kwelling. Zijn hoofd bonsde, zijn ribben brandden bij elke ademteug. Zijn gebroken arm genas in het gips. Maar zijn bovenbeen was een gruwel. Toen hij wakker werd en tientallen metalen pinnen uit zijn vlees zag steken, schreeuwde hij de hele ziekenboeg bijeen. Zijn been hing in een mechanisch toestel omhoog. In paniek probeerde hij de pinnen eruit te rukken, tot de verpleegsters hem verdoofden.

Later werd hij vastgebonden. Voor zijn eigen veiligheid, zeiden ze.

Toen hij hoorde dat Vladrië was ontsnapt met Felice, schreeuwde hij opnieuw. Maar uit angst voor een nieuwe kunstmatige slaap hield hij zich daarna stil.

De verzorging was onbarmhartig. Wonden werden schoongemaakt, verbanden ververst. Hij viel flauw van de pijn. Omdat zijn maag en slokdarm beschadigd waren, kreeg hij fijngemalen voedsel via een buis in zijn neus. Elke maaltijd voelde als een vernedering.

Op een dag bracht verpleegster Stallatr een kaartje van Felice' ouders. Ze hadden drie dagen bij zijn bed gewaakt terwijl hij bewusteloos was geweest.

*Huritt,*

*Voor het geval de schoolverpleegsters je er niet over hebben ingelicht, wil ik je bij deze laten weten dat ik en Felice' vader op bezoek zijn geweest. Helaas was je tijdens ons bezoek nog steeds in slaap, dus hebben we niet met je kunnen praten.*

*Hoe het ook zij, we zijn ontzettend teleurgesteld in jou. Het spijt me dat je dit zo moet lezen terwijl je waarschijnlijk al genoeg aan je hoofd hebt, maar het is de waarheid. Wat is er gebeurd met jouw belofte? Ben je die soms vergeten? Dankzij jouw onoplettendheid is onze dochter nu meegenomen door een afschuwelijk monster en dat is onvergefelijk.*

*Ik en Felice' vader hebben een benefit georganiseerd om geld in te zamelen, zodat we de beste detective ter wereld kunnen inhuren. Hij zal ons uiteindelijk helpen om Felice te vinden. We hebben moed dat alles uiteindelijk goed zal komen en dat we ons kleine meisje spoedig zullen terugzien. Maar al dit verdriet en al deze pijn was niet nodig geweest als jij je aan jouw belofte had gehouden. Begrijp me nu niet verkeerd, ik en Felice' vader zullen nog steeds jouw adoptieouders blijven, maar je zult je uiterste best moeten doen om onze teleurstelling in jou ooit ongedaan te krijgen. We komen je van school halen van zodra je er terug toe in staat bent om te kunnen lopen. We hebben besloten om je van school te halen omdat dat de meest verstandigste keuze lijkt. Je zult worden onderworpen aan thuisonderwijs en daarna hopen we dat de toekomst iets goeds met zich mee zal brengen…*

*In de tijd van jouw revalidatie, hoop ik dat je goed zult nadenken over hoe je ons respect kunt terugwinnen. Denk er ook maar eens aan wat Felice op dit moment moet doormaken. Haar ontvoering is jouw schuld. Vergeet dat nooit.*

*Getekend,*

*Felice' moeder.*

Huritt las het briefje tien keer. Daarna verkreukelde hij het. Het was allemaal zijn schuld, had Felice' moeder geschreven. Zij en haar man haatten hem. Hij moest hun respect terugwinnen. Zijn wereld stortte in. Tot verpleegster Mercurs bij hem kwam zitten en hem onverwacht omhelsde. Ze rook naar lavendel, medicijnen en bleekmiddel. In haar armen voelde hij zich voor het eerst niet alleen. Ze vertelde dat zij en haar zuster hem zouden helpen herstellen. Het zou Felice niet meteen terugbrengen, maar het zou hem een kans geven. Huritt knikte. Hij wilde geen kamerplant zijn. Hij wilde vechten.

***

De volgende ochtend werden de metalen pinnen verwijderd. Ondanks verdoving schoot de pijn als bliksem door zijn lichaam terwijl de pinnen één voor één uit

zijn been werden getrokken. Daarna brachten de verpleegsters minuscule, betoverde elektronen aan: doorzichtige plaatjes met blauwe lichtjes die bot en weefsel zouden herstellen via magie en elektrische impulsen.

Het was een infernale beproeving. Hij schreeuwde tot hij geen stem meer had. Hoe kon hij deze marteling voor een langere periode blijven verdragen? Want ongetwijfeld zouden er meer dan één sessie voor nodig zijn om Huritts volledige herstel te kunnen versnellen!

Alle paniek bleek echter ongegrond. De volgende dag was zijn been schijnbaar genezen. Slechts lichtroze littekens bleven over. Dolgelukkig wilde hij uit bed stappen, maar een brandende pijn velde hem meteen. Verpleegster Mercurs berispte hem zacht maar streng: genezen betekende niet hersteld. De elektronen werden geactiveerd door beweging.

En dus begon de ware marteling. Huritt moest zijn been heffen, plooien, strekken. Elke beweging ontketende elektrische schokken die voelden alsof zijn vezels opnieuw openscheurden. Urenlang oefende hij. Hij beet op zijn lip tot die bloedde, maar klaagde niet. Dit was zijn expiatie.

Dag na dag werkte hij tot diep in de nacht. In zijn gedachten was hij een ridder op een slagveld. Met een zwaard trotseerde hij de oefeningen, met een schild weerde hij de pijn. Zijn lichtpuntje was Felice.

Langzaam kwam er vooruitgang. Eerst kon hij rechtop zitten zonder hulp. Daarna stond hij, wankel maar vastberaden, met een loopkrukje. Uiteindelijk zette hij zelfstandig stappen.

Op een namiddag bracht verpleegster Mercurs speciale krukken die zij en haar zuster zelf hadden betaald. Witte metalen stokken met lichtgevende elektronen en kleine krachtvelden die zijn gebroken arm ondersteunden en hem overeind hielden. Samen oefenden ze tot de zon onderging.

De stappen werden minder moeizaam. De pijn bleef, maar hij negeerde haar.

Toen besefte Huritt dat verpleegster Mercurs haar belofte had gehouden. Ze was bij hem gebleven tot het einde van deze helse achtbaan.

En zo leerde hij opnieuw lopen. Hij keek naar zijn benen: het ene nog blauw van de val, het andere ooit verbrijzeld, nu vrijwel genezen. De weg was bikkelhard en vol ontbering geweest, maar hij had standgehouden.

Er restte hem nog één taak.

Hij zou Felice vinden. Zijn adoptiefzus. Zijn vriendin.

Felice, dacht hij. Ik kom eraan.